

[Jens Foged.]

som følger sig usikre over for skattesystemet som ingen sinde tidligere. Jeg så for få dage siden skattedirektøren i Århus udtale sig. Det var heller ikke blide ord, folketinget måtte høre i den forbindelse. Han møntede det, så vidt jeg husker, direkte på folketingsmedlemmerne, idet han gav udtryk for, at de ikke var dygtige nok. Det må vi tage til os. Vi må tage til os, at de personer, der sidder og administrerer dette system, ikke finder, at vi har været dygtige nok. Så er der kun at tage fat på et andet og bedre system. Det er en ting, som er sagt til os så kraftigt, at vi bør tage fat på det.

For nogle få måneder siden så jeg en artikel af professor Vibe-Pedersen i Århus, der også har gjort sig den ulejlighed at kulegrave kildeskattesystemet, og han fremkom med nogle tanker som matematikeren, teknikeren, den, der ligesom kan grave dybere i det tekniske, end folketingsmænd ifølge deres uddannelse kan. Professor Vibe-Pedersen gav udtryk for, at vi kunne omorganisere noget, bl. a. var der dette beregningsfradrag, som jeg senere skal komme tilbage til. Han gav os her et fingerpeg om, at hvis vi ville tage teknikken i anvendelse, hvis vi ville lytte også til matematikerne i den ny tekniske verden, kunne det godt lade sig gøre. Det kunne også godt gøres på en måde, så marginaltrækprocenten ikke, som både finansministeren og andre ordførere har sagt, bliver nærmest en uhyrlighed, noget som folk bliver bange for.

Han nævnte det såkaldte beregningsfradrag, og det behøver ikke at være noget, som vi skubber til side, fordi vi ikke direkte selv forstår, hvad han mener med beregningsfradraget. Der skal måske nogen teknisk viden til; det kan være, at skatteudvalget skal gå rigtig i dybden, men vi skal da ikke kaste det fra os og sige, at fordi beregningsfradraget er os fremmed, vil vi ikke have med det at gøre. Professor Vibe-Pedersen påviser, at ved hjælp af et beregningsfradrag, som er forskelligt fra interval til interval inden for skattelovgivningen, kommer man, efter at alle fradrag er foretaget, til beskatningsprocenter, der er meget nær dem, vi kører med nu. Hans maksimale beskatningsprocent er ikke på 65. Der skal nok være nogle skatteydere, der i dag siger, at det var vel nok lykkeligt, om vi ingen

sinde ville få en beskatningsprocent, der er over 65, at se. Den svinger fra 0 over 40 pct., 50 pct., 55 pct. og 60 pct. op til tæt ved 65 pct., men ikke over. Det er et udtryk for, at han har fundet en balance og kan sige til borgeren: hvis du bestiller noget mere, hvis du tjener noget mere, vil du ingen sinde af den sidst tjente krone komme af med mere end $\frac{2}{3}$. Det er et skatteloft, han her viser os i funktion.

Jeg tror, at vi skal være særdeles lydhøre over for, hvad disse udefra kommende folk kommer med. De har ikke i deres udspil nogen politisk, skal ikke have plejet en eller anden politisk interesse, og det kan jo altid skydes os andre i skoene.

Det er lidt af en hjertesag for os, at vi hjælper skatteyderen til at komme mere i kontakt med administrationen, og derfor er det også, vi foreslår, at kildeskatten lægges ud til kommunerne. Jeg bemærkede, at finansministeren ikke var særlig interesseret i det, men jeg håber, at han vil lytte til røster om, at en decentralisering på dette område kan være en stor hjælp. I dag er det sådan, at korrespondance med Kildeskattehuset tager måneder. Der kommer forkerte opgørelser gang på gang, og det tager måneder at få dem rettet. Ja, jeg har hørt det helt utrolige sagt, at når vi først er kørt ind i kildeskattesystemet, kan vi aldrig komme ud af det igen, end ikke når vi er døde. Det skal vistnok være rigtigt, båndet er der jo, skatteyderen står der, og der skal en hel omadministration til for at ændre det.

En decentralisering af dette system er ganske givet noget, som kan ordnes over bordet, og dér er det så, vi foreslår, at det skal ordnes over bordet i pengeinstitutterne, i banker og sparekasser, og at postgirokontoret kommer ind i billedet har vi ikke noget imod, men det skal ind i billedet på en sådan måde, at det naturligvis ikke betyder en stor forøgelse af den statslige administration, for så er vi jo lige vidt. Vi mener, at der inden for pengeinstitutterne, banker og sparekasser vil være arbejdskapacitet og maskinkapacitet nok og kyndige folk, der kan rådgive og vejlede skatteyderen tværs over disken, og disse folk vil have tavshedspligt ligesom alle andre inden for dette område. Derfor vil skatteyderen med tryghed kunne henvende sig til dem.

Med hensyn til forslaget om en løn-